

Zaslíbení narození Jana Křtitele

Rožnov, Střítež: 23.12.2018

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: L 1, 5 – 25

Text: Mal 3, 23 - 24 *Hle, posílám k vám proroka Elijáše, dříve než přijde den Hospodinův veliký a brozný. On obrátí srdce otců k synům a srdce synů k otcům, abych při mém příchodu nestihl zemi klatbou.*

V době, kdy vládl v Izraeli král Herodes, byl celý Izraelský lid i s králem Herodem pod nadvládou Římské říše. A mnozí židé to nesli velice těžce a říkali si, že to přece musí jednou skončit. A připomínali si ze Starého zákona dávná proroctví o tom, že má přijít na svět od Boha poslaný Spasitel, a s ním konečně nastane Boží vláda na tomto světě. Na to se pochopitelně těšili, protože zažili už různé strany a vlády a právě teď byli pod nadvládou nenáviděných Římanů. A čím víc si stěžovali na poměry a s obavami sledovali, do čeho se ten svět žene, tím víc se těšili, až přijde zaslíbený spasitel, kterému říkali Mesiáš. Ten až přijde, tak to tu všechno změní a zavládne na světě pořádek, říkali si, a tím se potěšovali. Ale stále se nic neměnilo.

V té době žil i kněz, jménem Zachariáš. Také on se svou manželkou Alžbětou Mesiáše čekali. A také už byli z toho čekání celí unavení. Oni to ale prožívali ještě více osobně. Oni čekali ve svém životě, že je Pán Bůh navštíví se svým požehnáním a dá jim potomka. Ale to se nestalo a Zachariáš s Alžbětou už byli staří. A tak i jejich víra už možná byla taková skomírající, nemastná neslaná a neviděli před sebou žádnou světlou budoucnost. Plamínek víry už jen doutnal, světlo naděje dohasínalo.

To bylo tenkrát. Jak je to dnes? Kdo dnes čeká s otevřeným srdcem na něco krásného od Pána Boha? I dnes je kolem nás mnoho pochybování o tom, zda může přijít v budoucnu ještě něco dobrého. I dnes už jen málo lidí věří na nějaké Boží království, které přijde a kde nebude pláč ani bolest ani smrt. Lidé říkají: „Z takových představ už jsme vyrostli.“ Ale Zachariáš se měl brzy přesvědčit, že Bůh, když něco slíbí, tak to i splní.

Jednoho dne, podle kněžského řádu, připadlo losem na Zachariáše, aby vešel do svatyně Hospodinovy a obětoval tam kadidlo. Venku se v hodinu oběti modlilo veliké množství lidu. Tak se to dělávalo pokaždé. Lidé se modlili a pak měl kněz vyjít ven a vyslovit na závěr obvyklé požehnání. Tak jak jsme i my zvyklí, že bohoslužby probíhají téměř pokaždé stejně a nepočítáme s tím, že by se při nich stalo něco zvláštního, něco nečekaného, něco, s čím bychom nepočítali. A mnoho lidí z tohoto důvodu ani do kostela nejde, protože od toho nic nového nečekají, nic si od návštěvy bohoslužeb neslibují, nepočítají s tím, že by jim to něco nového přineslo. A podobně ani tenkrát, když kněz Zachariáš vstupoval do svatyně, s ničím neobvyklým nepočítal. Myslel si, že jen vykoná svoji kněžskou povinnost, požehná lidem, odbaví to a půjde domů.

Tentokrát se ale zmýlil. Když obětoval ve svatyni, píše se v bibli, že se mu najednou ukázal anděl Páně, stojící po pravé straně oltáře. Když ho Zachariáš uviděl, velmi se polekal, vyděsil se, protože s andělem v chrámě nepočítal. A anděl Zachariášovi řekl: „Neboj se, Zachariáši, neboť tvá prosba byla vyslyšena; tvá manželka Alžběta ti porodí syna a dáš mu jméno Jan.“

Teď byl Zachariáš překvapen podruhé. Tak jako nečekal v chrámě anděla, který by mu zvěstoval Boží slovo, tak nečekal, že by Bůh mohl jeho dávné prosby skutečně vyslyšet a dát mu syna. Zachariáš tomu nemohl uvěřit. Dlouho se s Alžbětou za dítě modlili, to ano, ale když mělo pak skutečně přijít, vůbec na to nebyli připraveni. I my se kolikrát modlíme za různé věci. Ale když pak přijde opravdové vyslyšení, tak na to nejsme připraveni. Zachariáš tím byl velice zaskočený. Říkal si: Vždyť já jsem stařec a moje žena je pokročilého věku. Podle čeho to poznám, že ten anděl mluví pravdu?“ Jenže někdy se pochybovat nevyplatí. Anděl Zachariášovi odpověděl: "Já jsem Gabriel, který stojí před Bohem; byl jsem poslán, abych k tobě promluvil a oznámil ti tuto radostnou zvěst. Hle, oněmíš a nepromluvíš až do dne, kdy se to stane, poněvadž jsi neuvěřil mým slovům, která se svým časem naplní." Od té chvíle se už Zachariáš nezmohl ani na slovo. Nemohl. Docela oněměl.

Lid čekal na Zachariáše a divil se, že tak dlouho prodlévá v chrámě. Když vyšel, byl dočista němý, nemohl k nim promluvit, a tak poznali, že měl v chrámě asi vidění; dával jim jen znamení

a zůstal němý. Nebyl schopen o té zvláštní zkušenosti nikomu srozumitelně povědět. A tak o tom asi jen v duchu přemýšlel. Asi si znovu a znovu v mysli promítal tu zvláštní událost a snažil se vybavit si, co všechno ten anděl vlastně povídal. Mluvil o tom, že se jim narodí syn a že mu mají dát jméno Jan. To znamená – Hospodin je milostiv. A pak anděl také řekl: „Bude veliký před Pánem, víno a opojný nápoj nebude pít, už od mateřského klína bude naplněn Duchem svatým. A mnohé ze synů izraelských obrátí k Pánu, jejich Bohu; sám půjde před ním v duchu a moci Eliášově, aby obrátil srdce otců k synům a vzpurné k moudrosti spravedlivých a připravil Pánu lid pohotový.“

A patrně si kněz Zachariáš řekl: „Kde jen jsem toto slovo už slyšel? Vždyť to, co anděl říkal, to já přece znám. A pak si možná vzpomněl na dávné Malachiášovo proroctví, které je ve Starém zákoně a z něhož jsme dnes také četli. Prorok Malachiáš kdysi napsal: „Hle, posílám k vám proroka Elijáše, dříve než přijde den Hospodinův veliký a hrozný. On obrátí srdce otců k synům a srdce synů k otcům, abych při svém příchodu nestihl zemi klatbou.“

„To je přece ono!“ řekl si kněz Zachariáš. „Prorok tu píše to samé, co mi říkal anděl. To znamená, že Malachiášovo zaslíbení o příchodu proroka, který bude připravovat cestu Mesiáši – a předpověď narození mého syna – jsou jedno a totéž proroctví.“ Můj syn je ten mesiášův prorok! To muselo být pro Zachariáše a Alžbětu dvojnásob šokující. Nejenže budou mít syna, ale to dítě bude mít zvláštní poslání. V něm se spojí jejich osobní životní touhy s nadějemi celé země.

Je to zvláštní. Někdy prosíme, aby Pán Bůh něco ve světě udělal, aby přišel a zavedl pořádek, aby přišel se svou spásou. Modlíme se, aby zasáhl svět evangeliem a podobné velkolepé prosby. A pak máme i nějaké ty své osobní drobné prosbičky o naše vlastní starosti a osobní problémy. Ale nevidíme v tom žádnou souvislost. Jenže on to někdy Pán Bůh spojí. Tak jako v případě Zachariáše a Alžběty. A řekne, ano, Mesiáš přijde, ale ty nebo tvá žena nebo tvůj syn, tvá dcera, tvá rodina do toho budete zapojeni, budete mu asistovat, budete v jeho službách a budete mu připravovat cestu. Že je to troufalé? Spíše je troufalé se tomu bránit.

Bratři a sestry, i já jsem si vždycky myslel, že světlem světa má být jenom Ježíš Kristus. On je přece Mesiáš, on je to světlo, které přišlo na svět. Ale pak jsem si uvědomil, že to vlastně Ježíš říká o nás: Vy jste světlo světa! Nebo: Vy jste sůl země. Ano, Ježíš přichází jako Mesiáš, jako světlo světa, jako plamen Ducha, jako betlémské světlo, které ovšem zažihá další plamínky a rozsvěcuje další a další světla, aby lidé viděli na pravdu. Jestliže svůj čadící knot víry přiblížíme k plameni Ducha svatého, tak se i my rozhoříme jasným světlem. Zachariáš s Alžbětou oprášili svoji starou lampu víry a dali se znovu Pánu Bohu cele do služby. Dosud si mysleli, že už mají svá nejlepší léta za sebou a najednou se před nimi otevírá nová perspektiva. Nová služba. Mají vychovávat syna, který bude připravovat cestu Mesiáši.

Apoštol Pavel jednou napsal: „Když nám byla z Božího slitování svěřena tato služba, nepoddáváme se skleslosti.“ Tzn. nekončíme, nerezignujeme. Pán Bůh s námi stále počítá. I my jsme povoláni k tomu, abychom Pánu Bohu připravovali cestu. To není úkol jen pro Zachariáše, Alžbětu či Jana Křtitele. To je výzva celého (i když zítra už končího Adventu) pro nás: „Připravte na poušti cestu Hospodinu! Vyrovnejte na pustině silnici pro našeho Boha!“ Amen.

Modlitba: *Pane Bože, jsme tu od tobo, abychom uprostraňovali tobě a Tvému Synu, Pánu Ježíši Kristu. Dej, at' znovu pozvedneme kalich spásy a znovu vyšli do světa sloužit ti s vírou, kterou vyznáváme. Amen.*

Přímluvná modlitba: *Pane Ježíši Kriste, prosíme i dnes si povolávej nové zvěstovatele tvého evangelia. Ty, kteří budou ukazovat na tebe jako pravého Pána všeho stvoření. Modlíme se za mladé lidi v našich sborech, aby prožili tvé oslovení a povolání do kazatelské a pastýřské služby. Dej, abychom uměli už své děti vychovávat k tomu, že služba v církvi patří k tomu nejdůležitějšímu, co mohou ve svém životě dělat. Dej nám poznat, jakými všemi různými způsoby ti můžeme připravovat cestu do společnosti lidí kolem nás. Jak narovnávat vztahy, jak bořit zdi a zasypávat příkopy. Pane, modlíme se za to, aby náš sbor byl majákem v temnotách, aby naše společenství bylo potřebnou solí a nebylo mdlé, aby každý z nás posvěcoval tvé jméno činěním tvé vůle. Amen.*